

Kjer je Samo, drugi so očaki!
 Daste li mi zdaj besedo sveto,
 Da ljubiti hčete se kot bratje, —
 Mirno bodem se k očakom vlégel,
 Mirno v svetih tleh domačih spával . . .“

In vzprijemši tó prisego sveto
 Kralj moravski trudno glavo nágne,
 Njega silni duh k očakom ide. — —

Rog odmeva bojni po Morávi,
 Po državi širni kralja Svetopolka!
 Je li sóvrag od večérne stráni?
 Ali prišel je pretèč od jutra?
 Je prihrúl li s sévera v Morávo?
 Ali z juga je sovražnik kruti? —
 Čuj! iz gróbjá tam na Velegradu
 Duh odgóvor poje nam zamótkli:
 „Ni sovražnik od večérne stráni,
 Ni, odkoder nam izhaja solnce,
 Ni ledéni sever ga v Moravo,
 Tudi ni ga tópli jug odpóslal!
 Vrag je ljuti nam iz Velegrada;
 Brat je zoper brata meč zavzdignil,
 Mojmir pest je dvignil zoper brata,
 Svetopolka in Zobóra besno:
 Rodna kri med sábo se proganja.
 Iz srcá so vrgli oporóko,
 Oporóko Svetopolka, kralja!
 A pokóra kléte té grehóte
 Vnukom bo še póznim — tujčev járem.“

Gorázd.

G a z e l a.

Kar mi sreča let je odločila, dekle moje,
 Tebe pesen moja bo slavila, dekle moje!
 Greh biló bi, slavo peti drugim še dekletom,
 Tebi posvečena vsa je sila, dekle moje.
 Peti ode hočem o poljubih tvojih slastnih,
 Saj mi ž njimi raj si podelila, dekle moje.
 Na oči pa tvoje krasne zlagal bom sonete,
 Ž njimi pevca si me naredila, dekle moje.
 Davno mene več ne bo in tebe — a v pravljícáh
 Tvoja slava bo se še glasila, dekle moje.

A. A. P.

10*

tudi lepa kneginja Pomarančarica, ki je imela vse zemeljske dobrote, samo tiste ne, po kateri je najbolj hrepenela: svojih otrok in dedičev svojega rodu in bogastva. Precej se je napotila k njemu, da bi videla svetega moža na svoje oči in priporočila svoje želje njegovi mogočni molitvici. Devet zvestih služabnic jo je spremilo. Kneginja se je s Feliksom dolgo posvetovala in pomenkovala in ga zapustila čez deset dnij vesela in potolažena. Predno je minilo leto, porodila je sina. Po starem sporočilu, ki se je ohranilo v Polji pri Soteski, doletela je jednaka sreča tudi vse njene spremljevalke, dasiravno je niso niti želele, niti potrebovale. Jokajoče ubožice je tolažila blaga kneginja: kadar se jaz veselim, ne smejo žalovati niti moje služabnice. Moja zemlja je obširna, da prebiva na njej lahko veliko ljudi. Naj jo imajo in uživajo vaši nasledniki. V nepreglednih gozdih raste in se redi toliko gob, lešnikov in polhov, da ne bodo mogli vseh pojesti in jih bodo še drugim prodajali. Teh besed ni kneginja Pomarančarica nikdar preklicala in učenjaki so že zdavnaj dokazali, da stanujejo vnuki teh služabnic na njeni graščini še dan denašnji.

(Konec prihodnjič.)

G a z e l a.

Ljubim te, brezsrčna ti devica,
 Ti si mojega srcá kraljica,
 Ti jedina si mi vse na sveti,
 Ti življenja mojega vodnica. —
 S čim pregrešil sem se, deva ljuba,
 Kaka pač na meni je krivica,
 Da za mé ne maraš, me ne ljubiš,
 Da pustiš bledeti moja lica?
 Ljubi me, nakloni mi ljubezen,
 Bodi moje sreče porodnica!

A. A. P.

